

Arrest

nr. 339 557 van 15 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) december 1997.

1.2. Verzoeker dient op 12 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 17 december 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 december 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z.S., verklaarde op 4/12/1997 geboren te zijn in Larache. U woonde er tot zes of zevenjarige leeftijd bij uw vader en moeder. Nadien zijn uw ouders gescheiden, omdat uw vader veel dronk en uw moeder sloeg. U verliet samen met uw moeder Larache en verhuisde naar Casa Barate (in Tanger) waar u woonde tot aan uw vertrek. U ging tot het zesde leerjaar naar school in Marokko. Nadien werkte u in de haven als lader en lossen.

U verliet Marokko in 2015 of 2016 in een rubberen bootje en zonder enig identiteitsdocument. U kwam aan in Spanje, waar u tweeënhalf jaar verbleef, een woning huurde en werkte. U diende er geen verzoek om internationale bescherming in. U deed er wel een aanvraag voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten, maar verliet Spanje zonder een antwoord af te wachten. U reisde met de flibus via Frankrijk naar België, waar u een maand verbleef om te werken. U diende geen verzoek om internationale bescherming in, maar verliet België rond 2019 richting Nederland.

Op 11/02/2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse asielinstansies onder de naam H.T., met als geboortedatum (...)/08/1998. U verbleef te Boxmeer in een opvangcentrum. Op 25/02/2020 ontving u een weigeringsbeslissing in Nederland, waartegen u in beroep ging. Op 28/08/2020 bevestigden de beroepsinstansies in Nederland uw negatieve beslissing en op 24/09/2020 ontving u eveneens een uitspraak in hoger beroep bij de Raad van State. Na een poging om u vanuit Nederland naar Marokko te repatriëren, verliet u in 2020 of 2021 Nederland richting België.

U verbleef in Molenbeek gedurende vier jaar. U werkte al die tijd illegaal in de bouw, met de bedoeling om geld te verdienen om terug te reizen naar Spanje om de procedure voor uw verblijfsvergunning af te ronden. U huurde in België tevens een woning. U ondernam geen stappen om uw verblijf op Belgisch grondgebied te regulariseren en nam geen initiatief om uzelf aan te bieden bij de autoriteiten.

Tussen 3/09/2021 en 9/12/2024 kwam u in België verschillende keren in aanraking met de politie omwille van feiten van illegaal verblijf, heling, zware diefstal en diefstal met geweld. U maakte daarbij gebruik van de naam H.T., maar wisselde daarbij regelmatig van geboortedatum. Op 3/09/2021 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 3 jaar, waaraan u geen gevolg gaf. Op 24/01/2025 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 14/10/2025 werd u op de hoogte gebracht dat er op 16/10/2025 een eerste repatriëringsvlucht werd voorzien naar Casablanca. Deze vlucht werd geannuleerd. Op 23/10/2025 werd u geïnformeerd over de tweede repatriëringsvlucht die op 27/10/2025 zou plaatsvinden. Ook deze poging diende door uw verzet te worden geannuleerd. Op 13/11/2025 werd een derde repatriëringsvlucht voorzien. U diende echter op 12/11/2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstansies.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u gedood te worden door uw vader of paternale ooms. U vreest daarnaast geen medische behandeling te vinden in Marokko voor uw oog. U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoede kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u in België een linkeroog verloor (DVZ verklaringen dd. 17/11/2025, vraag 28). Toen er werd gevraagd of er elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken, haalde u dit medisch probleem niet aan (DVZ – ‘vragenlijst bijzondere procedure noden’, vraag 1). Ook ten tijde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het goed met u ging en gaf u nergens aan dat u omwille van uw medische situatie niet in de mogelijkheid zou zijn om gehoord te worden (CGVS, p. 2 e.v.). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de mogelijkheid om pauze te vragen indien u daar nood aan zou hebben, een mogelijkheid waarvan u geen gebruik maakte. Dient tevens opgemerkt te worden dat u in staat bleek om op de gestelde vragen te antwoorden en dat het gehoor zonder noemenswaardige problemen verliep.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een **versnelde procedure** werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat u, gezien de criminele feiten die u de afgelopen jaren in België heeft gepleegd, alsook enkele arrestaties in het kader van uw illegaal verblijf, meerdere interviews aflegde met de Belgische politiediensten (zie administratief dossier). Gedurende al deze interviews heeft u zich vooreerst van een hele resem aliasen bediend. Zo maakte u bij uw diverse aanhoudingen doorheen de jaren gebruik van de naam H.T., maar wisselde u daarbij uw geboortedatum regelmatig af (DVZ, Bijlage 39BIS dd. 13/11/2025, documenten buiten de asielpcedure, zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud licht u toe dat u enkel een alias gebruikte tijdens uw procedure in Nederland en dit omdat u dergelijk advies had gekregen. U verklaart dat Z.S. uw echte naam is (CGVS, p. 4). Doordat u er niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit - in casu uw naam en leeftijd - moeten uw verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en werkelijk een nood aan internationale bescherming hebben, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit zou trachten te verhullen.

U verklaart bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat u in uit Marokko bent gevlucht uit angst voor uw vader, die uw moeder voor de scheiding met veel geweld behandelde (DVZ - vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.13). Daarnaast vreest u geen medische behandeling te krijgen in Marokko voor het probleem aan uw oog (CGVS, p. 12).

Dient vooreerst te worden aangestipt dat u tijdens uw herhaaldelijke aanvaringen bij de Belgische politiediensten geen enkele keer uw nood aan internationale bescherming kenbaar maakte (zie verslagen politieverhoren in administratief dossier). Zo wordt erop gewezen dat u al eens een maand in België verbleef voor uw asielaanvraag in Nederland (CGVS, p. 8). U verliet België toen omdat u hier geen netwerk had en geen huurplek vond. U doorliep vervolgens een asielpcedure in Nederland, maar keerde eind 2020 begin 2021 naar België terug omdat de Nederlandse overheid u naar Marokko wilde repatriëren (CGVS, p. 8). Sinds uw verblijf in België werd u meerdere keren gehoord door de Belgische politiediensten. Nergens doorheen deze twee periodes in België of aanrakingen met justitie en DVZ, heeft u asiel aangevraagd te België. U verklaarde voordien louter dat u in België wilde werken (zie verschillende administratieve rapporten illegaal verblijf in administratief dossier, steeds punt 7). Ook tijdens daarop volgende verhoren verklaarde u hetzelfde, namelijk dat u in België wil werken en een familie wil stichten (zie 'formulaire confirmant l'audition d'un étranger dd. 5/10/2024, dd. 23/01/2024, p. 1). De vaststelling dat u meerdere kansen had om uw vrees voor een terugkeer naar Marokko kenbaar te maken maar met geen woord over het bestaan van dergelijke vrees heeft gesproken, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen.

De problemen die u in Marokko vreest met uw vader en paternale ooms, overtuigen bovendien geenszins. Vooreerst verklaart u problemen te vrezen met uw vader Z.M. (CGVS, p.13). U verklaart dat hij uw moeder in het verleden zou hebben geslagen en bedreigd, hetgeen heeft geleid tot hun scheiding. Uw moeder zou tegen uw vader overigens ook een klacht hebben ingediend bij de politie omwille van het geweld in het verleden (CGVS, p. 14). U legt geen enkel document neer om de identiteit van uw ouders of de problemen met uw vader te staven. Daarenboven stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over dit asielmotief beperkt zijn. Zo hebben er tussen u en uw vader nooit concrete incidenten plaatsgevonden (CGVS, p. 14). U verklaart dat uw vader u via uw moeder met de dood zou hebben bedreigd (CGVS, p. 15). U staat echter al sinds zevenjarige leeftijd niet meer met uw vader in contact en u hebt geen idee van zijn precieze verblijfplaats (CGVS, p. 6). De reden dat hij u in de toekomst alsnog kwaad zou willen berokkenen is dan ook volstrekt onduidelijk. Het betreft aldus een louter blote bewering die op geen enkele wijze wordt geconcretiseerd.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u had met uw paternale ooms. Wanneer gevraagd naar uw familieleden in Marokko, meer bepaald naar paternale en/of maternale ooms en tantes verklaart u vooreerst enkel een maternale oom hebben in Spanje (CGVS, p. 7). Echter na confrontatie met uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens een nicht langs vaderszijde hebt, en bijgevolg ook een paternale oom, genaamd M., die in Marokko verblijft (CGVS, p. 9). Wanneer u even later spreekt over uw problemen in Marokko, duiken er plots nog twee andere paternale ooms op waarmee er hypothetisch problemen zouden zijn omwille van hun alcohol- en druggebruik (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over uw familieleden zijn bijgevolg weinig consistent te noemen. Vervolgens blijkt u uw ooms nooit te hebben gekend en hebben er dus geen problemen in het verleden tussen u en uw ooms plaatsgevonden (CGVS, p. 14). Bovendien zouden uw drie paternale ooms in de gevangenis zitten, zo beweert u (CGVS, p. 13). Uw vrees voor uw ooms blijkt bijgevolg bijzonder relatief, getuige daarvan ook uw verklaring dat u geen idee hebt

waarom uw ooms u zouden willen vervolgen bij terugkeer naar Marokko (CGVS, p. 14). Het is niet aan het CGVS om hier verder naar te gissen.

Dit alles nog terzijde geschoven, wijst het CGVS erop dat u, in het zeer hypothetische geval dat er ooit in de toekomst problemen zouden ontstaan met uw vader en/of paternale ooms, zich kan wenden tot de Marokkaanse autoriteiten voor (nationale) bescherming. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren en verduidelijkt u geenszins waarom u dus niet bij de autoriteiten van uw land terecht zou kunnen (CGVS, p. 16).

Wat voorts betreft uw vrees dat u voor het medische probleem aan uw oog geen behandeling zal kunnen krijgen in Marokko, merkt het CGVS het volgende op. U verklaart dat u in België het slachtoffer werd van geweld, waarbij er ammoniak in uw oog terecht kwam en u uw zicht in één oog verloor (CGVS, p. 13). U legt betreffende deze medische toestand geen enkel attest voor, waardoor het CGVS geen zicht heeft op een precieze diagnose, noch op de ernst van de beperking of op mogelijke behandelingen. U verklaart dat u een medisch dossier had in België, maar dat u dit bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 3). U stelde voorts dat u bij terugkeer naar Marokko geen adequate behandeling zou kunnen krijgen, doch hier moet worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. U toont op geen enkele manier aan dat medische zorgen in Marokko niet voorhanden zouden zijn. Hoe dan ook wijst het CGVS erop dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder haalt u socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko om te komen werken en uw moeder financieel te helpen (CGVS, p. 9-10), alsook dat u niet wenst terug te keren omdat u er in uw toestand geen werk of huisvesting zal kunnen vinden (CGVS, p. 15). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft u een aanzienlijk deel van uw leven in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. U was in het verleden steeds in de mogelijkheid om te werken in alle landen waar u verbleef (CGVS, p.10). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties. U verklaart heden eveneens dat uw moeder nog in Marokko verblijft, en dat u nog met haar in contact staat (CGVS, p. 6). Daarnaast hebt u in het verleden ook hulp ontvangen van uw maternale oom in Spanje, alsook van een nicht in België (CGVS, p. 7, 13). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat u nog verwanten hebt die u, indien nodig, minstens tijdelijk kunnen bijstaan om uw bestaan in Marokko terug op te bouwen.

Het gegeven dat u bovendien ettelijke jaren illegaal in Europa hebt verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie supra), ondermijnt op zich ook het bestaan van een dergelijke vrees bij terugkeer in uw hoofde. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoont - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Met de verwondingen aan uw oog zou u bovendien al een jaar sukkelen (CGVS, p. 3). U hebt bijgevolg al bijzonder veel tijd gehad om de nodige administratieve procedures wat dat betreft in gang te zetten. Tot op heden hebt u dergelijke stappen niet genomen (CGVS, p. 15).

Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 12/11/2025, een dag voor de derde repatriëringspoging, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko geen problemen hebt gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS, p. 15). U was er evenmin politiek actief, ook was u er niet aangesloten bij organisaties of verenigingen (DVZ - CGVS Vragenlijst dd. 17/11/2025, vraag 3.1-3.3).

In het licht van al voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van: “Artikel 1.A.2 van het Verdrag van Geneve betreffende de status van vluchtelingen; Schending van Artikels 48/3 en 48/4, §2, a) en b), 48/6, §1, lid 1 en 48/6, §5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing; Van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950. Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk • Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid • Het beginsel van Hoopplicht • Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie • Het beginsel van Afdoende motivering”

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Wettelijke verplichtingen inzake beoordeling van verzoeken tot internationale bescherming

1. Tegenpartij weigert de internationale bescherming aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de feiten die betrokkenen aanhalen hun aanvraag tot internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker kan zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet vinden in zoverre zij daadwerkelijk bewezen hebben het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

2. Overwegende dat art. 48/3, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: (...).”

Dat er, in casu, manifest sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten volgens verzoeker waarvan geen afwijking mogelijk is.

3. Verzoeker werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Overwegende dat art. 48/4, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: (...).” Dat er, in casu, sprake is van een bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een vrees voor zijn leven bij een terugkeer.

Betrokkene vreest vermoord te zullen worden door zijn vader en paternale ooms.

Hij kende de procedure niet voor het indienen van asiel vandaar dat zijn aanvraag pas later gebeurde. Dit betreft een reëel risico op ernstige schade.

Zijn vader had reeds in het verleden zijn moeder bedreigd en geslagen.

De vader heeft via de moeder van verzoeker deze op een ernstige manier met de dood bedreigd. (zie p. 15 verhoor) Verzoeker is in de onmogelijkheid om verdere stukken bij te brengen.

Het blijkt duidelijk dat het CGVS de situatie niet grondiger wenst te onderzoeken.

Overwegende dat art. 48/6, §5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: (...).” (onze onderlijning)

Dat de handelingen van verzoeker niet grondig werden onderzocht.

Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is een moeilijke en gedwongen keuze omdat hij met de dood bedreigd werd.

Een verder onderzoek zou ook naar het licht kunnen hebben brengen dat er wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek. Dat de elementen niet grondig werden geanalyseerd Dat er daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden minder uitgebreide verklaringen van verzoeker om hun relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd.

De motivering is beperkt tot een zinnetje dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarmee wordt de verplichting van het CGVS onder art. 48/6, §5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980 niet gerespecteerd.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van: “Artikel 48/4, §2, c) van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen; - Artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; - Van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950. - Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk Het beginsel van Redelijkheid en

evenredigheid Het beginsel van Hoopplicht Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie Het beginsel van Afdoende motivering”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“De tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de situatie niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zouden lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

De huidige toestand dient grondig te worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek tot subsidiaire bescherming.

Verzoeker kon uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten verzoeken en het bekomen daarvan schijnt nog minder waarschijnlijk in de huidige context.

9. Dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder art. 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing, omdat: *“Gezien bovenstaande elementen, achten verzoekers dat het CGVS hun asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Indien Uw raad dit nodig acht, dient hun dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS voor verdere analyse en dat de bedreigingen verder onderzocht worden; Verder achten verzoekers dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft. In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid; Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS”.*

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaart dat u in België een linkeroog verloor (DVZ verklaringen dd. 17/11/2025, vraag 28). Toen er werd gevraagd of er elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken, haalde u dit medisch probleem niet aan (DVZ – ‘vragenlijst bijzondere procedure noden’, vraag 1). Ook ten tijde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het goed met u ging en gaf u nergens aan dat u omwille van uw medische situatie niet in de mogelijkheid zou zijn om gehoord te worden (CGVS, p. 2 e.v.). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de mogelijkheid om pauze te vragen indien u daar nood aan zou hebben, een mogelijkheid waarvan u geen gebruik maakte. Dient tevens opgemerkt te worden dat u in staat bleek om op de gestelde vragen te antwoorden en dat het gehoor zonder noemenswaardige problemen verliep. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*” Deze beoordeling wordt door verzoeker onbesproken gelaten, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt.

3.6. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor zijn vader en paternale ooms, evenals omwille van de sociaaleconomische omstandigheden en zijn vrees dat hij in Marokko geen medische behandeling zal kunnen verkrijgen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die de toekenning van internationale bescherming verantwoorden. De commissaris-generaal stelde terecht:

“Vooreerst dient te worden aangestipt dat u, gezien de criminele feiten die u de afgelopen jaren in België heeft gepleegd, alsook enkele arrestaties in het kader van uw illegaal verblijf, meerdere interviews aflegde met de Belgische politiediensten (zie administratief dossier). Gedurende al deze interviews heeft u zich vooreerst van een hele resem aliases bediend. Zo maakte u bij uw diverse aanhoudingen doorheen de jaren gebruik van de naam H.T., maar wisselde u daarbij uw geboortedatum regelmatig af (DVZ, Bijlage 39BIS dd. 13/11/2025, documenten buiten de asielpcedure, zie administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud licht u toe dat u enkel een alias gebruikte tijdens uw procedure in Nederland en dit omdat u dergelijk advies had gekregen. U verklaart dat Z.S. uw echte naam is (CGVS, p. 4). Doordat u er niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit - in casu uw naam en leeftijd - moeten uw verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en werkelijk een nood aan internationale bescherming hebben, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit zou trachten te verhullen.

U verklaart bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat u in uit Marokko bent gevlucht uit angst voor uw vader, die uw moeder voor de scheiding met veel geweld behandelde (DVZ - vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.13). Daarnaast vreest u geen medische behandeling te krijgen in Marokko voor het probleem aan uw oog (CGVS, p. 12).

Dient vooreerst te worden aangestipt dat u tijdens uw herhaaldelijke aanvaringen bij de Belgische politiediensten geen enkele keer uw nood aan internationale bescherming kenbaar maakte (zie verslagen politieverhoren in administratief dossier). Zo wordt erop gewezen dat u al eens een maand in België verbleef voor uw asielaanvraag in Nederland (CGVS, p. 8). U verliet België toen omdat u hier geen netwerk had en geen huurplek vond. U doorliep vervolgens een asielpcedure in Nederland, maar keerde eind 2020 begin 2021 naar België terug omdat de Nederlandse overheid u naar Marokko wilde repatriëren (CGVS, p. 8). Sinds uw verblijf in België werd u meerdere keren gehoord door de Belgische politiediensten. Nergens doorheen deze twee periodes in België of aanrakingen met justitie en DVZ, heeft u asiel aangevraagd te België. U verklaarde voordien louter dat u in België wilde werken (zie verschillende administratieve rapporten illegaal verblijf in administratief dossier, steeds punt 7). Ook tijdens daarop volgende verhoren verklaarde u hetzelfde, namelijk dat u in België wil werken en een familie wil stichten (zie ‘formulaire confirmant l’audition d’un étranger dd. 5/10/2024, dd. 23/01/2024, p. 1). De vaststelling dat u meerdere kansen had om uw vrees voor een terugkeer naar Marokko kenbaar te maken maar met geen woord over het bestaan van dergelijke vrees heeft gesproken, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen.

De problemen die u in Marokko vreest met uw vader en paternale ooms, overtuigen bovendien geenszins. Vooreerst verklaart u problemen te vrezen met uw vader Z.M. (CGVS, p.13). U verklaart dat hij uw moeder in het verleden zou hebben geslagen en bedreigd, hetgeen heeft geleid tot hun scheiding. Uw moeder zou tegen uw vader overigens ook een klacht hebben ingediend bij de politie omwille van het geweld in het verleden (CGVS, p. 14). U legt geen enkel document neer om de identiteit van uw ouders of de problemen met uw vader te staven. Daarenboven stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over dit asielmotief beperkt zijn. Zo hebben er tussen u en uw vader nooit concrete incidenten plaatsgevonden (CGVS, p. 14). U verklaart dat uw vader u via uw moeder met de dood zou hebben bedreigd (CGVS, p. 15). U staat echter al sinds zevenjarige leeftijd niet meer met uw vader in contact en u hebt geen idee van zijn precieze verblijfplaats (CGVS, p. 6). De reden dat hij u in de toekomst alsnog kwaad zou willen berokkenen is dan ook volstrekt onduidelijk. Het betreft aldus een louter blote bewering die op geen enkele wijze wordt geconcretiseerd.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u had met uw paternale ooms. Wanneer gevraagd naar uw familieleden in Marokko, meer bepaald naar paternale en/of maternale ooms en tantes verklaart u vooreerst enkel een maternale oom hebben in Spanje (CGVS, p. 7). Echter na confrontatie met uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens een nicht langs vaderszijde hebt, en bijgevolg ook een paternale oom, genaamd M., die in Marokko verblijft (CGVS, p. 9). Wanneer u even later spreekt over uw problemen in Marokko, duiken er plots nog twee andere paternale ooms op waarmee er hypothetisch problemen zouden zijn omwille van hun alcohol- en druggebruik (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over uw familieleden zijn bijgevolg weinig consistent te noemen. Vervolgens blijkt u uw ooms nooit te hebben gekend en hebben er dus geen problemen in het verleden tussen u en uw ooms plaatsgevonden (CGVS, p. 14). Bovendien zouden uw drie paternale ooms in de gevangenis zitten, zo beweert u (CGVS, p. 13). Uw vrees voor uw ooms blijkt bijgevolg bijzonder relatief, getuige daarvan ook uw verklaring dat u geen idee hebt waarom uw ooms u zouden willen vervolgen bij terugkeer naar Marokko (CGVS, p. 14). Het is niet aan het CGVS om hier verder naar te gissen.

Dit alles nog terzijde geschoven, wijst het CGVS erop dat u, in het zeer hypothetische geval dat er ooit in de toekomst problemen zouden ontstaan met uw vader en/of paternale ooms, zich kan wenden tot de Marokkaanse autoriteiten voor (nationale) bescherming. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren en verduidelijkt u geenszins waarom u dus niet bij de autoriteiten van uw land terecht zou kunnen (CGVS, p. 16). Wat voorts betreft uw vrees dat u voor het medische probleem aan uw oog geen behandeling zal kunnen krijgen in Marokko, merkt het CGVS het volgende op. U verklaart dat u in België het slachtoffer werd van geweld, waarbij er ammoniak in uw oog terecht kwam en u uw zicht in één oog verloor (CGVS, p. 13). U legt betreffende deze medische toestand geen enkel attest voor, waardoor het CGVS geen zicht heeft op een precieze diagnose, noch op de ernst van de beperking of op mogelijke behandelingen. U verklaart dat u een medisch dossier had in België, maar dat u dit bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 3). U stelde voorts dat u bij terugkeer naar Marokko geen adequate behandeling zou kunnen krijgen, doch hier moet worden opgemerkt dat uw vrees in wezen hypothetisch is. U toont op geen enkele manier aan dat medische zorgen in Marokko niet voorhanden zouden zijn. Hoe dan ook wijst het CGVS erop dat de beoordeling van dergelijke medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). U dient zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzie in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder haalt u socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko om te komen werken en uw moeder financieel te helpen (CGVS, p. 9-10), alsook dat u niet wenst terug te keren omdat u er in uw toestand geen werk of huisvesting zal kunnen vinden (CGVS, p. 15). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft u een aanzienlijk deel van uw leven in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. U was in het verleden steeds in de mogelijkheid om te werken in alle landen waar u verbleef (CGVS, p.10). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties. U verklaart heden eveneens dat uw moeder nog in Marokko verblijft, en dat u nog met haar in contact staat (CGVS, p. 6). Daarnaast hebt u in het verleden ook hulp ontvangen van uw maternale oom in Spanje, alsook van een nicht in België (CGVS, p. 7, 13). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat u nog verwanten hebt die u, indien nodig, minstens tijdelijk kunnen bijstaan om uw bestaan in Marokko terug op te bouwen.

Het gegeven dat u bovendien ettelijke jaren illegaal in Europa hebt verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie supra), ondermijnt op zich ook het bestaan van een dergelijke vrees bij terugkeer in uw hoofde. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoon - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Met de

verwondingen aan uw oog zou u bovendien al een jaar sukkelen (CGVS, p. 3). U hebt bijgevolg al bijzonder veel tijd gehad om de nodige administratieve procedures wat dat betreft in gang te zetten. Tot op heden hebt u dergelijke stappen niet genomen (CGVS, p. 15).

Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 12/11/2025, een dag voor de derde repatriëringspoging, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko geen problemen hebt gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS, p. 15). U was er evenmin politiek actief, ook was u er niet aangesloten bij organisaties of verenigingen (DVZ - CGVS Vragenlijst dd. 17/11/2025, vraag 3.1-3.3)."

4.1.3. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden dan ook bijgetreden door de Raad. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkele dienstige poging hiertoe onderneemt. Bij gebrek aan een concreet en dienstig verweer, blijven die pertinente motieven onverminderd overeind. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het volharden dat hij vreest te worden vermoord door zijn vader en paternale ooms, dat zijn vader reeds in het verleden zijn moeder heeft bedreigd en geslagen, evenals dat zijn vader hem via zijn moeder op een ernstige wijze met de dood heeft bedreigd, waarmee hij echter de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Ook door slechts op algemene wijze aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal, door onder meer te poneren "*Dat er, in casu, manifest sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten volgens verzoeker waarvan geen afwijking mogelijk is*" en dat "*Dat er, in casu, sprake is van een bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een vrees voor zijn leven bij een terugkeer*", maakt hij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk. Verzoeker concretiseert zijn betoog geenszins, laat staan afdoende. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij de procedure voor het indienen van asiel niet kende, wat verklaart waarom de aanvraag pas later gebeurde, kan hij geenszins overtuigen. Verzoeker diende reeds eerder in Nederland een verzoek om internationale bescherming in, zodat hij geenszins kan voorhouden dat hij onbekend was met het bestaan van dergelijke procedures. Verder is hij doorheen de jaren verschillende keren in aanraking gekomen met de Belgische autoriteiten – met de politiediensten, evenals met de Dienst Vreemdelingenzaken – zodat wel degelijk kon worden verwacht dat hij gedurende één van deze vele contactmomenten zijn nood aan internationale bescherming kenbaar zou maken, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoeker na een jarenlang onwettig verblijf in België pas om internationale bescherming verzoekt, daags voor een derde repatriëringsvlucht naar Marokko werd voorzien, vormt een sterke contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het ondermijnt zowel de ernst als de geloofwaardigheid ervan.

4.1.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt "*De huidige toestand dient grondig te worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek tot subsidiaire bescherming. Verzoeker kon uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten verzoeken en het bekomen daarvan schijnt nog minder waarschijnlijk in de huidige context.*" concretiseert hij zijn betoog evenmin, laat staan dat hij zijn beweringen staft.

4.1.5. Verzoeker laat bovendien geheel na concreet toe te lichten en aan te tonen welke van zijn "*handelingen*" niet grondig onderzocht zouden zijn geweest en met welke "*relevante elementen en aspecten*" geen rekening werd gehouden. De vage toevoeging dat zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken een moeilijke en gedwongen keuze is, kan allerm minst volstaan en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op het hoger vastgestelde betreffende het gedrag van verzoeker. Ook zijn opmerking dat de commissaris-generaal niet alle elementen heeft onderzocht en enkel rekening heeft gehouden met de minder uitgebreide verklaringen, waardoor het proces van internationale bescherming inhoudsloos wordt, is allerm minst ernstig. Het mist feitelijke grondslag en ernst, daar de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen betrekking hebben op essentiële elementen in verzoekers relaas, rekening houdende met de door hem aangereikte elementen inzake zijn beweerd problemen in en vrees bij terugkeer naar Marokko, waarbij op goede grond wordt vastgesteld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk of geloofwaardig maakt. Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing, blijkt ook dat verzoekers kritiek in het verzoekschrift dat "*De motivering is beperkt tot een zinnetje dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming*" manifest feitelijke grondslag mist.

4.1.6. Waar verzoeker meent dat de beoordeling van de commissaris-generaal niet op een objectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of niet onpartijdig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in de stukken van het dossier

4.1.7. De Raad sluit zich aan bij het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet. Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

4.1.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. De Raad meent dat verzoeker, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles met bijstand van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

4.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES